

עמ"ת 2854/07/19 - פראס זמארי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עמ"ת 2854-07-19 זמארי(עציר) נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 118665/2019

בפני	כבוד השופטת נאוה בכור
העורר	פראס זמארי (עציר)
נגד	
המשיב	מדינת ישראל

החלטה

1. בפני ערר על החלטות בית משפט השלום בראשון לציון במ"ת 71654-05-19, האחת מיום **13.06.2019** (כבוד השופטת אושרית רוטקופף), בגדרה נעצר העורר עד להחלטה אחרת, וזאת, לטענת ב"כ העורר, ללא התייחסות לקיומו של ניצוץ ראיתי (להלן: "ההחלטה הראשונה"), והשנייה מיום **20.06.2019** (כבוד השופט ארז מלמד), בגדרה נעצר העורר עד לתום ההליכים המשפטיים כנגדו (להלן: "ההחלטה השנייה").

2. כנגד העורר ואחר הוגש כתב אישום, בו מיוחסות לעורר עבירות של כניסה לישראל שלא כחוק לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952; קשירת קשר לעשות פשע לפי סעיף 499(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק"); גניבת רכב בצוותא לפי סעיפים 413ב ו-29א לחוק.

בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה כנגד העורר והאחר בקשה להארכת מעצרו עד לתום ההליכים המשפטיים כנגדם.

3. על פי עובדות כתב האישום, ובתמצית, במועד הרלוונטי לכתב האישום קשרו העורר והאחר קשר יחד עם יוסף אל סייד (להלן: "יוסף") ואחרים שזהותם איננה ידועה למשיבה, על מנת לגנוב כלי רכב מסוג בובקט ולהעבירו לשטח האזור, וכן, במועד זה מוסא חסונה (להלן: "המתלונן") היה הבעלים של כלי ציוד מכני הנדסי מסוג בובקט ל.ז. 104425 (להלן: "בובקט"), ואפרים מורד (להלן: "אפרים") הוא בעל משאית גר.

ביום **14.05.2019** בשעה 15:00 לערך, השאיר המתלונן את הבובקט באתר בו מבוצעות עבודות תמ"א 38 ברחוב שטרן 12 בקרית אונו (להלן: "המקום"), בשעה 18:48 לערך, שוחחו העורר והאחר, והעורר הציע כי יגנובו את הבובקט וישאירו אותו בכפר ברא, ובסמוך לאמור, בשעה שאיננה ידועה למשיבה, גנבו העורר, האחר

או מי מטעמם את הבובקט והעבירו אותו לכפר ברא.

העורר, האחר או מי מטעמם ניהלו את העברתו של הבובקט, ובמסגרת זו, בין היתר, התקשרו לאפרים וביקשו כי יעביר את הבובקט לכפר חארס לצורך טיפול במוסך בתמורה לסך של 1,300 ₪, ותיאמו ביניהם כי לאחר מכן יסתייעו בנהג גרר אחר (להלן: "**הנהג האחר**") שיעביר אותו למקום אחר באזור.

כאשר הגיע אפרים, כשהוא גורר את הבובקט באמצעות גרר, לכפר חארס, ולאחר שהגיע הנהג האחר, יוסף עדן את העורר כי אפרים לא מוכן לפרוק את הבובקט מבלי שישלמו לו 1,300 ₪, ולאחר דין ודברים עם מעורבים נוספים, איסמעיל טיול (להלן: "**איסמעיל**") הגיע לאפרים, מסר לו סכום של 1,300 ₪, פנה להוריד את הבובקט ממשאית הגרר, ונעצר על ידי שוטרים.

4. ההחלטה הראשונה

בית המשפט קמא קבע כי יש לראות בחומרה את העובדה שחומרי החקירה לא הועבר במלואם לב"כ העורר, וכי על אלו להיות מועברים עוד באותו היום, וכן קבע מועדים להגשת עיקרי טיעון.

בית משפט קמא ציין כי ביום **30.05.2019** קבע (כבוד השופטת הדס רוזנברג שיינרט) כי קיים ניצוץ ראייתי ועילת מעצר, והורה על מעצרו של העורר עד להחלטה אחרת.

5. ההחלטה השנייה

בית המשפט קמא קבע כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית כנגד העורר, כי עילות המעצר כנגד העורר בכל הקשור לסיכון העולה ממנו ולחשש להימלטותו מפני אימת הדין גבוהות, והורה על מעצרו עד לתום ההליכים המשפטיים כנגדו.

באשר לטענת האכיפה הבררנית - בית משפט קמא קבע כי דינה להידחות בשלב הדיוני הנוכחי, שכן ככלל טענה זו דינה להתברר במסגרת התיק העיקרי, וכן, עיון בתיק החקירה מלמד כי האבחנה שנעשתה בין העורר למעורבים בפרשה אינה שרירותית ואינה בלתי מוצדקת.

באשר לתשתית הראייתית הלכאורית - בית משפט קמא קבע כי האזנות הסתר אליהן הופנה מובילות למסקנה בדבר קיומה, וכי העורר בחר שלא לשתף פעולה עם היחידה החוקרת עת התבקש למסור הסברים באשר להאזנות הסתר, והכחיש כי הוא אחד מהדוברים.

כן ניתן ללמוד כי העורר שהה בישראל שלא כדין מתעודת עובד ציבור מיום 26.05.2019, ממכתב אל ועדת מאוימים, ומקיומם של שלושה כתבי אישום.

באשר לבחינת חלופת מעצר - בית משפט קמא קבע כי ככלל, ככל שמדובר בעבירות של שהייה בלתי חוקית

בצירוף עבירות רכוש שאינן ברף חומרה גבוה, ניתן לשקול שחרור בערבויות כספיות הולמות, ואולם, במקרה דנן עילות המעצר - מסוכנות לביטחון הציבור ולרכושו וחשש להימלטות מאימת הדין - הן ברף הגבוה, ואין בערבויות הכספיות כדי לנטרלן, וזאת לאור הטעמים הבאים:

לחובתו של העורר שתי הרשעות בגין כניסות לישראל שלא כדין, האחת משנת 2018, וכן הרשעה משנת 2004 בגין ביצוע עבירות כניסה לישראל שלא כדין ועבירות רכוש בגין ריצה מאסר בפועל של שישה חודשים; העורר תושב האזור ולכן החשש להימלטות מוגבר;

תלויים ועומדים כנגדו שלושה כתבי אישום נוספים שעניינם, בין היתר, כניסה לישראל שלא כדין, הפרעה לשוטרים במילוי תפקידו, החזקת סמים והחזקת כלי פריצה, וכן, מפרוטוקול בת"פ 8775-01-15 עולה כי העורר אינו טורח להתייצב לדיונים בעניינו.

עוד ציין בית משפט קמא כי לא התעלם מכך שאחר מעורב שוחרר בערבויות ובתנאים של מעצר בית מלא ומוחלט, חרף עברו הפלילי, ואולם סבר כי מצבו של העורר שונה לאור עברו הפלילי וקיומם של מספר כתבי אישום כנגדו.

6. טיעוני הצדדים

מטיעוני ב"כ העורר עולה כי בית המשפט קמא שגה בהחלטתו הראשונה עת לא קבע קיומו של ניצוץ ראייתי באופן סביר וראוי, וכן טעה בהחלטתו השנייה עת הורה על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים כנגדו ועל כן יש להורות על שחרורו לחלופת מעצר.

ההחלטה הראשונה

בית משפט קמא שגה עת התעלם מפסיקת בית המשפט העליון אליה הופנה בעניין ניצוץ ראייתי, ועת קבע כי ב"כ העורר הסכים בעת הדיון ביום 30.05.2019 לקיומו של ניצוץ ראייתי - ועיון בו מלמד כי לא כך הדבר, וב"כ העורר הסכים להיוותרות העורר במעצר עד לדיון בבקשה לגופה בלבד.

ההחלטה השנייה

בית משפט קמא שגה עת לא נתן משקל לכך שכתב האישום הוכן בידי התובע האחראי מבלי שהיה בפיו מלוא חומר הראיות, כפי שעולה מהצהרת ב"כ המבקשת בדיון מיום 13.06.2019, וכן, לכך שנזף בב"כ המבקשת שמסרה כי קיימים תקצירים אותם לא התכוונה למסור לב"כ העורר ואלא אף לא הוזכרו ברשימת חומר החקירה.

באשר לאי שוויון בהחלטה - האחר, בעל עבר פלילי רלוונטי, שוחרר על אף שכתב האישום מייחס לעורר ולו אותם עבירות, רק בשל היותו תושב ישראל.

באשר לטענות בעניין אכיפה בירנית - נעצרו שבעה חשודים בפרשה, ומעצרים הווארך מעת לעת, כאשר כולם שוחררו על אף שהעבירות המיוחסות להם וחלקם בכתב האישום זהה ועל אף שלחלקם עבר פלילי עשיר

יותר ביחס לעורר, וחלקם אף מסרו גרסאות שקריות;

יוסף, שלפי כתב האישום היה מעורב באופן ברור ופעיל, נחקר והיה בידי המשטרה ואולם שוחרר, נחקר בשנית ושוחרר בשנית, ועוד בטרם קבלת תמלולי האזנות הסתר - אשר בגינן ובגין התקצירים שהכילו מידע פלילי כנגדו נחקר העורר, וכיום מנסים לאתרו כדי להגיש כנגדו כתב אישום;

חומר החקירה מלמד כי העורר קיבל הנחיות מאדם שזהותו ידועה ולא ננקטה כנגדו שום פעולה חקירתית; בתיק קיימות כתובות של אתרי בנייה בצירוף שמות מעסיקיו שלא נחקרו בגין העסקתו והלנתו של העורר.

באשר לחלקו של העורר בביצוע העבירה - לפי כתב האישום קיים ספק באשר למידת מעורבותו של העורר בעבירה המיוחסת לו - ולכל היותר עולה כי סייע בקבלת הרכב הגנוב שהושג בפשע, לאחר מעשה גניבתו בידי אחרים, וכן, עובדות כתב האישום מלמדות כי חלקו בא לידי ביטוי בקיום שיחות טלפוניות.

לטענת ב"כ העורר - מדובר בתיק "נסיבתי", במסגרתו נשענת המבקשת על חקירות תקשורת (האזנת סתר) בעיקרה, אשר בעניינה יישמעו הטענות בתיק העיקרי.

באשר לעילות המעצר וליכולתה של חלופת המעצר לאיין - שגה בית משפט קמא עת נתן משקל לתיקי המב"ד שתלויים ועומדים כנגדו, שאינם מלמדים על מסוכנות שאיננה ניתנת לאיין - חלקם אוחזים בעבירות משנת 2014 בגין כניסה לישראל שלא כדין, אחד על החזקת 50 גרם קנאביס, ולא מדובר על כמויות עצומות או בסחר, ותיק אחר עוסק בהחזקת כלי פריצה, כאשר העורר עבד באתר בנייה באותו הזמן;

חרף קיומם, העורר לא נמלט מישראל, ואף הגיש בקשה לאיחוד משפחות, וכן - כתב האישום לא מלמד על עבירת רכוש בעלת תחכום מיוחד שעולה כדי מסוכנות ברף הגבוה.

בהקשר זה ציין ב"כ העורר כי בחודש מרץ האחרון ועדת המאוימים דחתה את בקשתו של העורר.

עוד שגה בית משפט קמא עת לא בחן את החלופה שנכחה במעמד הדיון ושהיה ביכולתה לאפשר את שחרורו של העורר, כפי שנעשה בעבר באופן אשר הוכיח את עצמו, וזאת כאשר מדובר באדם שמנהל תיקים בגין כניסה בלתי חוקית לישראל משנת 2014, ובעניין זה - העורר נשוי לגב' דורית זמארי, ישראלית, אשר נמצאה ראויה בידי מספר מותבים בתיקיו השונים לשמש כערבה מפקחת והיא מתייצבת לכל דיון, גם כאשר העורר לא מתייצב בשל החלטת המת"ק בעניינו - אשר דורשת שישכור חברת אבטחה בעלויות של אלפי ₪, עד כי בית המשפט הורה למבקשת לאסוף אותו מהמחסום כדי שכתב האישום לא יימחק, ולא בכדי בעניין זה המבקשת לא ביקשה צווי מעצר.

ב"כ המשיבה התייחסה בטיעוניה להחלטה השנייה בלבד, תוך שסמכה ידיה על החלטות בית משפט קמא, אשר התקבלה בהתאם לבש"פ 6781/13 מוחמד קונדוס נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 04.11.2013) (להלן: "עניין קונדוס"), ועתרה לדחיית הערר.

באשר לטענת האכיפה הבררנית - טענה זו דינה להתברר בהליך העיקרי, ובכל מקרה, יש שונות רלוונטית ביחס לכך שהעורר תושב האזור ולאור עברו הפלילי.

לעיתים ישנן תקלות בפעילותה של היחידה החוקרת, שהן תוצר של שיקול דעת, אך ביטחון הציבור מונח על הכף.

באשר לעילת המסוכנות - זו קמה לאור תכנון מוקדם בצוותא, כאשר העורר עומד בבסיס תכלית המעשה העברייני, לוקח כשותף לעבירה אזרחי ישראל, גונב רכב מתוך רצון להעבירו לשטחי הרשות - והדעת נותנת כי אדם שחי בשטחי האזור יכול לייצר נתיב מילוט לרכב הגנוב ובכך להגשים את מטרתו העבריינית.

באשר לעילת ההימלטות - ב"כ העורר לא הציג כל אסמכתא המלמדת על רצף התייצבות סדיר מצד העורר, וכן, אין אינדיקציה כי הוא נשוי לאדם שנוכח באולם בעת הדיון.

בית המשפט לעיתים סוטה מהכלל כאשר מדובר בתושבי האזור, צעירים אשר זו הסתבכותם הראשונה עם החוק - ואולם אין במאפייני העורר כדי לסטות מהכלל.

7. דין והכרעה

עיון בהחלטות בית המשפט קמא, בטיעוני הצדדים ובפסיקה הרלוונטית, מעלה כי צדק בית המשפט קמא בהחלטתו הראשונה בה דחה את טענותיו של ב"כ העורר בעניין הידרשות לניצוץ ראיתי, וכן, צדק בהחלטתו השנייה, בה קבע כי בעניינו של העורר מתקיימות עילות מעצר של הימלטות ומסוכנות, אשר עוצמתן מוגברת, ולפיכך - דין הערר על שני חלקיו להידחות.

א. ההחלטה הראשונה

ב"כ העורר, בטיעוניו בעניין היעדר דיון מספק בניצוץ הראיתי טרם החלטה בעניין, מסתמך על בש"פ 2849/19 חיים דוד סילבר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 24.04.2019) שם נקבע כך:

"לב הערר בטענה כי בית המשפט קמא לא אפשר לעורר לטעון לעניין קיומו של ניצוץ ראיתי, אלא קבע קביעה זו מבלי שנשמעו טיעונים בעניין זה. מבחינה זו יש ממש בערר, שכן גם אם בחינת קיומו של ניצוץ ראיתי היא בחינה המתקיימת אך ורק על פי האמור בכתב האישום ובבקשה למעצר עד תום ההליכים, אין משמעות הדבר כי באי כוח הצדדים אינם זכאים לטעון בעניין זה. זכות הטיעון היא כידוע זכות יסוד בהליכים פליליים, ולא היה מקום לשלול אותה מן העורר במקרה בו עסקינן.

בקשתו האופרטיבית של העורר במקרה זה היא כי יתאפשר לו לצאת ממקום מעצר הבית למקום עבודתו בחברת אפל למשך שעות העבודה. זאת כאשר היציאה, השהייה בעבודה והחזרה ייעשו בפיקוח של אחד המפקחים המאושרים. בשים לב לפגיעה בזכות הטיעון של העורר, כמתואר לעיל, ולנסיבות העניין, סברתי כי יש מקום להיענות לבקשה זו."

בעניינו, עיון בפרוטוקול הדיון מיום 30.05.2019 מעלה כי ב"כ העורר טען בעניין מעצרו של העורר, ואף מסר כי - "אין שום יכולת פוזיטיבית להוכיח שלכאורה גם אם קיימת מעורבות היא לא נעשתה לאחר שהכלי נגנב..." וביקש כי - "לאור הערת בית המשפט... אבקש לקיים את הדיון בעניין הראיות לכאורה וזאת לאחר שראיתי את היקף חומר החקירה שאינו קטן... ככל שביהמ"ש לא יקבל את עמדתי שיש להורות על שחרור המשיב כבר עתה לנוכח אפליה, מסכים להיוותרות המשיב במעצר עד למתן החלטה אחרת" [ראו: עמ' 2 לפרוטוקול הדיון, ש' 18-5].

מן האמור עולה כי ניתנה לב"כ העורר ההזדמנות לטעון בעניין הניצוץ הראיתי, ואם ב"כ העורר סובר כי הושמט מהפרוטוקול שורות המעידות על בקשתו לטעון ארוכות בעניין - היה עליו להגיש בקשה לתיקון פרוטוקול, ומשלא עשה כן ובהיעדר טענות נוספות, עולה כי החלטת בית משפט קמא מאותו היום, בדבר קיומו של ניצוץ ראיתי ועילת מעצר, המסתמכת על בקשת המעצר וכתב האישום ולאחר שנדרש לטענות הצדדים - ניתנה כדין.

לאור האמור, הרי שלא נפל כל פגם בהחלטה הראשונה, בה הורה בית משפט קמא על מעצרו של העורר עד להחלטה אחרת, ולפיכך - הערר על החלטה זו נדחה.

ב. ההחלטה השנייה

אכיפה בררנית

מסגרת הדיון בהליכי מעצר איננה האכסניה הטבעית של טיעונים בעניין אפליה הנובעת מאכיפה בררנית, אך ניתן להידרש לפער בין מעורבים באותה פרשה, ובפרט כאשר הדבר עולה מכתב האישום, ויפים לעניינו דבריה של כבוד השופטת דפנה ברק ארז בבש"פ 817/19 **טום אביב בן דהן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 12.02.2019):

"על-פי כתב האישום עצמו, כלומר לשיטת המדינה ומבלי שאני קובעת דבר, חלקם של המעורבים האחרים בתאונה, ובניסיונות השיבוש שלאחריה, היה משמעותי. אכן, מסגרת הדיון בהליכי מעצר אינה מתאימה לדיון מלא בטענות של אי-שוויון באכיפה (ראו: בש"פ 7148/12 כנאנה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקאות 26-9 (14.10.2012); בש"פ 3121/16 אהרוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (15.4.2016); בש"פ 6745/17 יונס נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (26.9.2016)). אולם, הפער באופן הטיפול בין מעורבים באותה פרשה הוא נתון שאפשר להידרש אליו, ולא כל שכן כאשר הדברים עולים מעמדת המדינה עצמה כפי שזו באה לידי ביטוי בכתב האישום. אכן, העורר היה הנהג הפוגע, אך כאמור, לפי כתב האישום עצמו, החבורה כולה הייתה מעורבת בנהיגה משותפת אשר כתוצאה ממנה נהרג המנוח. אינני קובעת דבר בעניינם של האחרים, אך מענה של ממש לדברים לא נמצא. דומה שיש לתת על כך את הדעת, לפחות במובן זה שהדבר עשוי להטות את הכף לעבר החלופה של פיקוח אלקטרוני (ראו והשוו עוד: בש"פ 9132/10 סעדון נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (28.12.2010); בש"פ 9165/16 ניסנוב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו]

(13.12.2016) בש"פ 7766/17 טבנס נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (18.10.2017).

[ראו פסקי הדין המוזכרים שם, וכן, ראו בנוסף: בש"פ 4068/15 **איתן מלכה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 22.06.2015) ובש"פ 3135/13 **מדינת ישראל נ' משה בן משה** (פורסם בנבו, 01.05.2013).]

ואולם, בפסיקה נקבע כי לעיתים ערך השמירה על שלום הציבור גובר על ערך השוויון, כאשר הדבר תלוי במידה רבה בסוג העבירה ובחומרתה [ראו: בש"פ 4684/15 **עאדל פלאח נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 22.07.2015); בש"פ 8477/12 **גיא פיניש נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 29.11.2012); בבש"פ 8623/10 **ידידה סאלם נגד מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 05.12.2010); בש"פ 7686/03 **רובשן רפייב נ' מדינת ישראל**, לז (6) 753 (2003) ע"ב 6797/03 **מדינת ישראל נ' מחמד אלראזק** (פורסם בנבו, 02.11.2003)].

בענייננו, יש להידרש לטענות ב"כ העורר בדבר אפליה בין מרשו למעורבים בפרשה במידה מצומצמת - ככל שהפער הנטען עולה מכתב האישום עצמו, ואם ימצא כי קיים חוסר שוויון מסוים - יש להידרש לשאלה האם במקרה זה עקרון השוויון יגבר על ערך השמירה על שלום הציבור, באופן שיביא לשינוי במצבו של העורר.

באשר לטענות הנוגעות למעסיקי העורר - הרי שלהם לא מיוחסת ביצועה של עבירת רכוש, עבירה שטמונה בה פגיעה בביטחון הציבור וברכוש, ולפיכך מצבם שונה.

באשר לטענות הנוגעות למעורבים בפרשה - מכתב האישום עולה כי למעט יוסף, אשר לכאורה קשר קשר עם העורר והאחר והיה שותף לביצוע העבירה, שאר המעורבים היו מעורבים בצורה חלקית בביצוע העבירה, ולגבי חלקם - לא ברור אם היו מודעים לכך כי הרכב אותו התבקשו להעביר - גנוב, ולפיכך, יש לבחון, בשלב מקדמי זה, האם קיימות הבחנות רלוונטיות המצדיקות את אי השוויון הלכאורי שקם מקריאת כתב האישום באשר ליוסף בלבד.

חרף טענות ב"כ המבקשת, וכן קביעתו של בית משפט קמא כי מעיון בחומר החקירה עולה כי האבחנה בין העורר למעורבים בפרשה איננה שרירותית - לא הוצגו בפני מסמכים המעידים על כך.

הטענה כי יוסף איננו תושב האזור, בשונה מהעורר, איננה מהווה הבחנה רלוונטית לעניין הגשת כתב אישום, אלא לכל היותר יכולה להוות שיקול נוסף בבחינת חלופת המעצר - שכן עובדה זו משליכה על החשש מהימלטות.

לאור האמור, הרי שקיים חוסר שוויון בעניין הגשת כתב האישום בין העורר ליוסף, ואולם, לאור טענתו של ב"כ העורר כי יוסף שוחרר פעמיים וכי כיום ישנם ניסיונות לאתרו כדי להגיש כנגדו כתב אישום - אני סבורה כי אין בקושי של היחידה החוקרת לאתרו כדי להביא להקלה במצבו של העורר בשלב מקדמי זה, ואין הדבר דומה למקרה בו הוחלט שלא להגיש כתב אישום כנגד מעורב מרכזי בשלב זה.

יתכן וקיימות הבחנות לא רלוונטיות נוספות בין העורר למעורבים אשר לא הוגש כנגדם כתב אישום - ואולם, בראי הפסיקה, מצאתי כי יש להידרש רק להבחנה בין העורר ליוסף, שחלקו כעולה מכתב האישום משמעותי.

אי שוויון בין העורר לאחר - לא התעלמתי מכך שהאחר שוחרר למעצר בית, ואולם, העורר הוא תושב האזור, כאשר בעברו עבירות נוספות של כניסה שלא כדין לישראל, וכן, תלויים ועומדים כנגדו הליכים משפטיים נוספים, ולפיכך, צדק בית משפט קמא בקביעתו כי לא קמה אפליה בעניין זה.

באשר לחלקו של העורר - מכתב האישום עולה כי העורר קשר קשר יחד עם האחר, יוסף ואחרים שזהותם איננה ידועה על מנת לגנוב כלי רכב מסוג בובקט, כי הציע כי יגנבו את הבובקט הספציפי שנגנב וישאירו אותו בכפר ברא, וכי ביצע פעולות נוספות שעניינן העברתו של הבובקט לכפר ברא ולאחר מכן לכפר חארס.

לאור האמור ובהתאם להסכמות באשר לקיומן של ראיות לכאורה, הרי שבשלב זה עולה כי לכאורה חלקו של העורר בביצוע העבירה איננו שולי, ולא קיים ספק באשר למידת מעורבותו.

עילת ההימלטות בעניין נאשמים תושבי האזור

בפסיקה נקבע כי, ככלל, כאשר נאשם מתגורר בתחומי האזור קם חשש ממשי להימלטות, ואולם, אין בית המשפט פטור מבחינת המקרה, ויפים לעניינו דבריה של כבוד השופטת ד' ביניש בבש"פ 11109/03 **שקארנה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נח(2) 350:

"אכן, בבחינת הצורך במעצר לצורכי חקירה, כמו במעצר עד תום ההליכים, ניתן להביא בחשבון את קשיי האיתור של מי שגרים באזורים שאינם נתונים לשליטה ולפיקוח מלאים של משטרת ישראל. שיקול זה אינו מהווה עילת מעצר עצמאית, אך התחשבות בו בשל חשש מהימלטות הינו שיקול לגיטימי."

[ראו בנוסף: בש"פ 6538/14 **מוחמד אל מהר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 23.10.2014); בש"פ 10418/08 **טאלאלקה נ' מדינת ישראל** (15.12.2008); בש"פ 8567/06 **מוחמד דאפר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 06.11.2006).]

בעניין קונדוס קבעה קבוצת השופטת ע' ארבל את השיקולים העיקריים שראוי שינחו את בית המשפט, שעה שנדרש להכריע בשאלת שחרורו בתנאים מגבילים של נאשם תושב האזור:

"נקודת המוצא לדיון הינה חוק המעצרים, המורה בסעיף 21(ב)(1) כי גם לאחר שנמצא כי קיימות תשתית ראייתית לכאורית ועילת מעצר, לא יעצר הנאשם אם ניתן להשיג את מטרת המעצר על דרך שחרור בתנאים מגבילים, שפגיעתם בחירות פחותה יותר. בחינה זו נעשית בכל מקרה על פי נסיבותיו. לאמור, גם בדיון בעניינם של נאשמים תושבי האזור מונחים על כפות המאזניים אותם ערכים וזכויות

[...]

כאשר מדובר במי שאין לחובתו עבר פלילי מכביד - ובכלל זה כאשר אין מדובר במי שלחובתו הרשעות רבות קודמות בעבירות של שהיה בישראל שלא כדין, וכאשר העבירה היחידה המיוחסת לו היא של שהיה בלתי-חוקית בישראל, אני סבורה כי ניתן להורות על שחרור לחלופת מעצר באזור, ולהבטיח את ההתייצבות לדין בהפקדה כספית ובערובות כספיות משמעותיות (ראו למשל: בש"פ 9193/99 הנ"ל; בש"פ 1023/97 אלאטרש נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (19.2.97)). ככל שמדובר במי שביצע עבירות חמורות יותר לצד הכניסה שלא כדין לישראל; ככל שמדובר במי שלחובתו עבר פלילי מכביד; וככל שמדובר במי ששוחרר בעבר בערובה, לא התייצב למשפטו ובהמשך נעצר שוב בגין שהיה בלתי חוקית בישראל, בין אם לצד עבירות נוספות, בין אם כעבירה עצמאית - יקשה להורות על שחרור לחלופת מעצר באזור."

כלומר, כאשר עסקין בעבירה של שהייה בלתי חוקית, כאשר לחובתו של הנאשם הרשעות קודמות בעבירות משמעותיות - הנטייה היא להורות על מעצר, וכאשר לעבירת שהייה מתווספת עבירת רכוש חמורה - עוצמת ההימלטות מוגברת, שכן צפוי לנאשם תקופת מאסר ממושכת, המגבירה את החשש שימלט מאימת הדין.

עילת מסוכנות בעבירות רכוש

לפי סעיף 21(א)(1)(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1966, עבירות רכוש אינן מקימות עילת מעצר סטטוטורית. בית המשפט קמא קבע כי המקרה דנן מהווה חריג לכך, ולכן, קמה עילת מסוכנות במקרה זה.

לפי הפסיקה, בעבירות רכוש, עילת מסוכנות תקום במקרים **חריגים** בלבד, כגון, עבירות שבוצעו בהיקף נרחב, באורח שיטתי, תוך התארגנות של מספר עבריינים, או, תוך שימוש באמצעים מתוחכמים, ויפים לעניינו דבריה של כבוד השופטת ד' בייניש בבש"פ 5431/98 **רוסלן פרנקל נ' מדינת ישראל**, נב(4) 268 (1998):

"מעשים שנועדו לפגוע ברכוש ולשלול רכוש פוגעים בסדרי החברה, פוגעים גם בזכויותיהם היסודיות של יחידה, ובנסיבות מסוימות יש בהם כדי לסכן את ביטחונה של החברה ואת ביטחונה של כל אדם בה. בנוסף על כך, עבירות רכוש טומנות בחובן סיכון טבוע כי בתנאים מסוימים הן יבוצעו באלימות ותוך סיכון חיי אדם, או שלמות גופו; אם לצורך השגת הרכוש, אם לשם שמירה עליו, ואם לצורך הימלטות המבצעים מעונש.

מטעמים אלה ניתן לקבוע כי עבירות רכוש המבוצעות באורח שיטתי, או בהיקף ניכר, או תוך התארגנות של עבריינים מספר, או תוך שימוש באמצעים מיוחדים ומתוחכמים, עלולות לפי מהותן ונסיבות ביצוען לסכן את ביטחון האדם ואת ביטחון הציבור.

לפיכך, אין לשלול קיומה של עילת מעצר בכל מקרה של עבירות המבוצעות נגד הרכוש, ויש לבחון את מכלול הנסיבות כדי לקבוע אם נתקיימה עילת מעצר, היינו - לבחון אם נשקף מן העברין אשר לו מיוחסת העבירה סיכון לביטחון במשמעותו האמורה"

[באותו עניין, ראו: בש"פ 4772/17 ירון סולמי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 20.06.2017); בש"פ 4638/13 אדקידק מוחמד נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 03.07.2013); בש"פ 8611/09 וצ'יסלב סטבינסקי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 05.11.2009); בש"פ 10722/06 מדינת ישראל נ' אליהו דהאן (פורסם בנבו, 17.01.2007).]

במקרה דנן, עולה כי בעניינו של העורר קיימת **עילת הימלטות** - שכן כנגדו הרשעות קודמות בעניין כניסה לא חוקית לישראל, תלויים ועומדים כנגדו הליכים משפטיים בגין, בין היתר, כניסה לא חוקית לישראל, והוא מתגורר בשטחי האזור, וכן, **עוצמתה מוגברת** - לאור עבירות הרכוש בה מואשם, שבוצעה בנסיבה מחמירה - תוך התארגנות של מספר עבריינים.

עוד עולה כי קיימת בעניינו של העורר **עילת מסוכנות** - שכן, חרף העובדה כי העבירות המיוחסות לו לא בוצעו בהיקף נרחב, באורח שיטתי או תוך שימוש באמצעים מתוחכמים - העבירות בוצעו תוך התארגנות של מספר עבריינים, באופן מאורגן הכולל שלבים שונים ומעורבותם של גורמים שונים, כדוגמת שני נהגי גרר, וכללו העברת כלי הרכב הגנוב לשטחי האזור - דבר שיש בו כדי להקשות על המשטרה במאמציה להחזיר את הרכב לבעליו החוקיים, וביתר שאת, עת מדובר באדם שמתגורר בשטחי האזור וקם חשש כי יכול לייצר נתיב מילוט ובכך להגשים את מטרתו העבריינית.

תיקי המב"דים, כפי שתוכנם עולה מטיעוניהם של הצדדים, אינם מקימים בפני עצמם מסוכנות מוגברת שלא ניתן לאיינה, שכן לא מדובר על הרשעות, וכן, לא מדובר בעבירות אשר חומרתן ברף הגבוה - כניסה שלא כדין לישראל, החזקת סמים מסוג קנאביס בכמות שאיננה עצומה והחזקת כלי פריצה.

ואולם, בהינתן כי העורר ביצע לכאורה את המיוחס לו חרף עברו הפלילי, לרבות הרשעה בשל עבירת רכוש, וכן חרף קיומם של תיקים תלויים ועומדים כנגדו - קם חשש משמעותי כי העורר יבצע עבירות נוספות, ולא יהיו בתנאים ובהליכים המשפטיים המתנהלים כנגדו כדי להרתיעו, ולאור נסיבות ביצוע העבירה המיוחסת לעורר בכתב האישום הזה - עולה כי **עוצמתה של עילת המסוכנות מוגברת**.

בראי ההחלטה בעניין קונדוס, עולה כי לאור מצבור הנתונים בעניינו של העורר - הוא תושב האזור, בעל עבר פלילי רלוונטי, לרבות עבר פלילי בעבירות רכוש ובעבירות של שהייה בלתי חוקית, אשר ביצע את המיוחס לו, לכאורה, תוך התארגנות של מספר עבריינים, ניצול היותו תושב האזור, ועת היו תלויים ועומדים כנגדו הליכים משפטיים בגין שהייה בלתי חוקית - קיימות בעניינו עילות מעצר בגין מסוכנות והחשש מהימלטות, אשר עוצמתן גבוהה, ואלו לא מאפשרות את שחרורו ממעצר.

קיימת אי בהירות באשר לשאלה האם העורר לא טורח להתייצב לדיונים בעניינו, או שמא הוא נתקל בקשיים מהותיים במחסום הכניסה לישראל - ואולם, אינני נדרשת להכרעה בעניין זה, שכן החלטתי לא נסמכת על טענת ב"כ המשיבה בעניין אי התייצבותו של העורר לדיוני המשפטיים.

8. לאור האמור לעיל, הרי שהערר נדחה, והעותר יוותר במעצר עד לתום ההליכים המשפטיים כנגדו.

ניתנה היום, י"ד אב תשע"ט, 15 אוגוסט 2019, בנכחות
הצדדים.